

א.

"למה אני צריכה את זה?? למה אני צריכה את זה???" היא שאלה את עצמה אחרי יום עבודה ארוך ומתיש- שעה שהיא נלחמת בדלת ביתה, נוטפת זיעה מיום חם ומהביל ומנסה לסובב את המפתח הסורר. כבר שלושה שבועות שהיא מתכננת לשכפל אחד חדש אך לא מוצאת את הזמן בתוך ים המשימות שנכפו, ועוד ייכפו עליה.

זו לא הפעם הראשונה שהשאלה הזו מהדהדת בראשה בקול שאון ולא נותנת מנוח- "איך הכנסתי את עצמי למקצוע הזה? גננת! לא פחות ולא יותר..." בהתחלה עוד קיוותה שמדובר בחבלי לידה ברורים מאליהם. הרי לכל גננת חדשה קשה קצת בהתחלה ומי אם לא היא תעשה את זה כמו גדולה ועוד תעביר סדנאות ל'גננת המתחילה'.

"מי זו הצעירונת הזו? חלב על השפתיים יש לזאת!" מצקצקים בלשונותיהם תוך הרמת גבה הורי הילדים שמלווים את ילדיהם ביומה הראשון. היא מתבוננת בהם, שומעת את הלחישות הרועמות- ויודעת- לוחש מי שלוחש אחרון. היא עוד תוכיח להם, היא תראה להם, והם יבלעו את המילים שלהם בשלוקים גדולים. ה'צעירונת' הזו סיימה בהצטיינות את התואר הראשון, היא עצמה אימא לשלושה ילדים קטנים, ובכלל- אם רק היו יודעים איזו מדריכה קרבית וקשוחה היא הייתה בצבא- אתה, אף אחד לא יתעסק...

ב.

לאחר עיסוק מיותר במפתח, עולה בידה להכניס הביתה את גופה העייף ואת שלושת השקים הגדולים והעמוסים לעייפה בשלל עזרי הוראה, קלסרים וקישוטי גן של החג שהסתיים זה עתה ופינה מקומו לזה העתיד לבוא, ומחכים (הו הו, כמה שיחכו) שיתייקו אותם בתיקיית החגים עד השנה הבאה שבה יתנוססו בשנית על קירות הגן בזמנם ובמועדם. היום הזה היה ארוך ומעייף. כאילו לא די בכך שהילד הכי מאתגר בגנה ('מאתגר'- זו הגדרה ששייכת למכבסת המילים שלה) הספיק להרוס לה שלושה קישוטי גן- עליהם טרחה רבות על חשבון זמנה הפרטי עם ילדיה הפרטיים- תוך כדי התקפת הזעם היומית שלו, להרביץ לשתי בנות ולקלל את הסייעת, היה עליה להסביר, לנמק ולפרט לאחת האימהות (מהסוג הטרחני) כיצד זה ייתכן שבנה לא גמע את בקבוק המים שלו במלואו.

"נו באמת..." חשבה לעצמה תוך כדי שליחת מייל 'סיכום שבועי' להורים של ילדי הגן. "רק זה היה חסר לי- לַגֵּן על ילדים ולַגֵּן על הוריהם." מי היה מאמין שהעבודה עם ההורים תהיה לעתים קשה יותר, מתישה ומתסכלת מהעבודה עם ילדיהם המסופקים ומוקירי התודה.

נדמה לעיתים שדבר אינו מביא את אותם הורים-מתלוננים כרוניים- על סיפוקם, הרי מה זה משנה שהילד, בזכותה ובזכות עמלה, כבר סוף סוף מבדיל בין 3 ל-8, מצליח לרכוש חברים בעצמו ולמד להמליל את תחושותיו לפני שהוא בוחר להרביץ ולהימרח כמו שטיח על הרצפה בצרחות וברקיעות? ומה זה משנה שהקטנה, העדינה והמפוחדת, שבתחילת השנה מיאנה ללכלך את אצבעותיה בדבק פלסטי לבן או חלילה להתקרב אל החמור המאיים לצבוע את ידיה בחום בוצי- היום כבר מפסלת את ערי המסכנות שנבנו במצרים על ידי העבריים.

"הרי כלום לא משנה... מבחינתם; היום לא דאגת לכך שהילד ימלא גופו בשתייה עד טיפת המים האחרונה בבקבוקו ומחר.... אל דאגה, מחר הם כבר ימשיכו בחפירותיהם הארכיאולוגיות וידוּגוּ את החטא הנורא שבגיננו מגיע לך לעלות לגרדום או... לפחות לקבל מכתב פיטורים משר החינוך.

ג.

לפחות היא מודה על כך שהיום הסייעת שלה שולה- טובת הלב אך האדישה להפליא- הצליחה להעביר יום פרודוקטיבי ומועיל מבלי לקבל הוראות ניהול שוטפות בכל רגע ורגע מהיום. היא עדיין לא בטוחה אם שולה עושה את עצמה ומעדיפה לבהות בחלל ובכך אולי תזכה להקטין את היקף עבודתה או שמא היא אדישה אוריגינלית עם קבלות מהרופא.

היא נדהמת בכל פעם מחדש, כאשר היא עוקבת אחר הסייעת המשתמטת, כיצד היא מצליחה להתעלם מריב קולני בין שני ילדים, מלכלוך על הרצפה או מסתם ילד שמושך בשולי חולצתה ומבקש להפריע את מנוחתה. נו... כמה שיחות כבר היא יכולה לקיים עמה? להסביר? לבקש? אך כל פעם מחדש, מבטה הריק והמשתומם של שולה מטיח בה שוב ושוב שהיא מבזבזת את זמנה לשווא.

לפחות שולה טובה בביצוע המשימות לאחר שהתבקשה לעשות כן. גם זה משהו. ובימים קשים היא נאלצת להתרפק ולחבק זאת בשתי ידיה ולהודות על מה שיש.

"למה אני צריכה את זה? למה?" השאלה ממשיכה להדהד בתסכול מפעפע בראשה. לא פעם היא חשבה כמה נעימה יכולה הייתה להיות עבודה בְּמשרד: לקום בבוקר, להתלבש מחויט ויוקרתי (ללא חשש שצבע גואש יעביר עוד אחד ממכנסייה הטובים למדף בגדי ניקיון הבית), לסדר תיק מסמכים דק וקליל ולהעביר את היום בתקתוק על מקשי המחשב ברוגע ממוזג וקריר. היא ממש מדמיינת כיצד היא שותה את כוס הקפה שלה בנחת ובשלוות עולמים תוך כדי שיחה קולחת עם אחת השותפות שלה למשרד. אבל... רק המחשבה שבמקום עבודתה לא יתרוצצו ילדים קטנים וזכים העבירה בה תחושה של חוסר נוחות. היא אוהבת אותם- את אותם יצורים תלתיים ודרשניים המבקשים לספר לה סיפור שוקק שמחה על מעשיהם וקורותיהם בסוף השבוע האחרון. היא באמת אוהבת אותם, כל אחד ואחד מהם. גם את 'המאתגר' בעל מראה האפרוח שרק היום, לאחר שנרגע מהתקף זעם בלתי נשלט, אמר בביישנות מעוררת חמלה עד כמה הוא אוהב אותה ובגללה הוא כל כך אוהב לבוא לגן.

אותה אהבה אין-סופית ובלתי תלויה בדבר שהם יודעים להעניק. היא מחייכת ונזכרת כיצד היום שיחקה עם הבנים כדורגל ובנונשלנטיות אצילית הבקיעה גול תוך כדי הפגנת ידע בשמות שחקני קבוצת ברצלונה. ולאחר מכן, ישבה על הדשא עם קבוצת בנות, קולעת את שערן הילדותי והמתפרע לצמות מיוחדות על פי בקשה, טועמת את עוגות הבוץ שהוכנו ממש לכבודה ומשוחחת אֶתן שיחת חולין נעימה.

היא אוהבת אותם... אהבה אמיתית.

כזו שיש רק לאם אל ילדיה.

כי כל אלו הם ילדיה.

בשביל זה היא צריכה את זה....!

היא הניחה את ראשה על הכר לנמנום צהריים מרפא וחשבה על ההפתעה המיוחדת שתכין ותביא מחר לְגַנָּה.